ЦІНА 1 КРБ.

перець

№ 19. КИЇВ, ЖОВТЕНЬ 1947 р.

РІК ВИДАННЯ VI

НЕ ЗАЙВЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ.

Мал. В. Литвиненка

МАЙБУТНІЙ ОЧЕВИДЕЦЬ

Мал. К. Агніта

— Чому це Джоні раптом надів чорні окуляри?
— Він виїжджає у Росію нашим власним кореспондентом...

А ЩЕ ПОГОВОРИМО
про дописувачів і затискувачів

Голова Шполянської райспоживспілки Артем Йосипович Фуркало дуже смирний чоловік. В нього приємний, з ліричним забарвленням, голос, еластичні, спокійні рухи, приємний погляд. Одним словом, «облако в штанах», як сказав великий поет.

Таким би й залишився в пам'яті шполянців їх кооперативний діяч, якби не зловредний ревізор райспоживспілки Я. Ф. Завгородній.

Наприкінці минулого року Завгородній надрукував у районній газеті «Соціалістичний шлях» кореспонденцію, в якій поставив крапки над багатьма «і». Простіше кажучи, він здорово розписав жуликів, які звели собі комфортабельне кубельце в райспоживспілці, розкрадали крам, запускали руку в кооперативну касу й жили під крилом Фуркала, як у бога за пазухою.

Пайовики прочитали газету й побачили, що в районному кооперативному органі виріс букет, від якого погано пахне. Вони побачили, що Фуркало не остання квітка в цьому букеті. Прочитав газету й сам Фуркало. Але він не побачив «букета». Він побачив страшного єретика. Він побачив дописувача. І тоді з смирним характером Фуркала сталася катастрофа. Зникло, розтануло «облако в штанах», а натомість вигринула чорна грозова туча. Фуркало фуркав, фиркав, метав громи і блискавки.

— Як посмів цей писака!? — гримів голова райспоживспілки.

— Подати сюди цього писаку! — не сказав, а вже прохрипів Фуркало.

«Писаку» подали. Фуркало подав йому наказ про звільнення з роботи і показав на двері.

Так у Шполі розправились з чесним працівником, з кореспондентом районної газети, який став на захист недоторканості нашого соціалістичного добра.

Десятий місяць ходить Завгородній без роботи, десятий місяць оббиває пороги різних установ, пише скарги, позови, заяви. Першу скаргу він написав в Київську облспоживспілку (голова т. Майструновський). Облспоживспілка запропонувала Фуркалу поновити Завгороднього на роботі. Але що для шполянського самодура розпорядження облспоживспілки! Фількина грамота. Він знову показав Завгородньому на двері. Завгородній знову скаржиться. На цей раз уже в ЦК спілки працівників споживчої кооперації.

ЦК спілки запропонував Фуркалу поновити Завгороднього на роботі й виплатити компенсацію за вимушений прогул. Фуркало з дорогою душею виплатив компенсацію (не свої ж гроші платить, а державні!) і... показав Завгородньому на двері.

Куди ж ще постукатись? І Завгородній стукається у двері Шполянського нарсуду. Тут завели справу за № 5146 і... поклали її під сукно. Через деякий час виконуючий обов'язки нарсудді Настаченко по-дружньому порадив Завгородньому:

— Знаєш, Завгородній, по закону тебе треба відновити на роботі, але коли я винесу присуд на твою користь, то мене з'їдять. Подавайсь краще в облсуд.

Нічого не скажеш — принципові судді в Шполі!

Подався Завгородній в облсуд. Облсуд повернув справу «по належності» в Шполянський нарсуд. 30 червня Шполянський нарсуд під головуванням судді Рекалюка розглянув справу і в позові Завгородньому відмовив. Чому? На якій підставі? Щоб не з'їли суддю?

Завгородній апелює в облсуд. Облсуд знову повертає справу в Шполянський нарсуд. Дев'ять місяців, як волейбольний м'яч, літає справа № 5146 між Шполою і Києвом, а Фуркало ходить гоголем, Фуркало торжествує. Його зверху. Він добре провчив свого ревізора.

...Наш народ глибоко шанує більшовицьку критику й самокритику, бо вона є справжньою рушійною силою нашого розвитку, нашого руху вперед. От чому затиск критики, переслідування робсількорів слід розглядати як злісні антинародні вчинки, а фуркалів —як конкретних носіїв цього зла. От чому слід якнайшвидше завести справу за іншим номером — «Справу по обвинуваченню Фуркала Артема Йосиповича в грубому затиску критики з застосуванням найгрубіших методів переслідування дописувача».

Послухаємо, що скаже по суті цієї справи Київський обласний прокурор.

М. ФЕДЬКО

Людовбивці

В румовищах лежить іще дім,
Ще прибрали не скрізь барикади.
Орачам ще нагадує грім
Сталінградські грізні канонади.

Ще вилискує свіжа земля
Не росою, а кров'ю людською,
Хижий ворон іще кружеля
Над полями недавнього бою, —

На пораненій сосні кора
Ще сочить, обкипає смолою,
Ще вигукують зо сну ура
Піхотинці вчорашні.

Травою
Бліндажі ще не всі поросли, —
Виглядають ще сироти тата...
Застилають дівчата столи,
Наречених чекаючи в свята,

Ще кипить наша збурена кров,
Гнів на Гітлера серце нам крає, —
А вже знов,
темна тінь його знов
Смертні лапи на мир простягає...
На скрипучих котурнах війни
Розп'ялася зловісно над світом...
Лаври фюрера й Німеччини
Трумен вішає над Уолл-Стрітом.

Владарі доларових мішків
Потирають пожадливо руки...
Блискавично вже крутиться шків
У машині цькування й ошуки.

Знахабнілі ділки-торгаші
Всесвіт ділять уже між собою,
Їх дурманять, п'янять бариші,
Заплановані знову війною.

Людовбивці, як риба в воді,
Все життя розкошують у крові.
На вселюдському горі й нужді
Три віки вікувати готові.

Їх трясе не лише золота
Лихоманка наживи й жадоби. —
Страх їм очі з орбіт виверта,
Страх і приступ отруйної злоби.

Страх за їхні криваві діла
Заподіяні чесному люду, —
Страх за долю, що вже підвела
Їх під вирок нещадного суду.

Що його тридцять років тому
Склали славні звитяжці в Росії,
В прах повергши народів тюрму,
Розкувавши їх мрії й надії.

Звідтоді, ненаситні пани
Корчить страх вас, пече зненавида.
І в психозі страшної війни
На твердиню свободи вас кида

...Лаври фюрера й Німеччини
Трумен вішає над Уолл-Стрітом...
Ось якими стоять ці пани
Перед всім настороженим світом...

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

■

„Діло табак"

Лондон. Днями палата громад, обговорювала питання про важке економічне становище країни. Міністр фінансів Дальтон визнав, що Англія витрачає 12 процентів американського кредиту на купівлю в США тютюну по неймовірно високих цінах.

У зв'язку з цим, у багатьох англійців виникає слушне запитання — чи варто було продаватися американцям, як кажуть, за понюх тютюну?

Спіймані на-гарячому

Нью-Йорк. Промова глави радянської делегації на сесії Генеральної Асамблеї ООН товариша Вишинського прозвучала, як вибух атомної бомби. І хоча в Сполучених Штатах іменують «твердий курс» державного департаменту по відношенню до Радянського Союзу «холодною війною», деякі американські газети змушені визнати, що ванденберги і ерли спіймані на-гарячому.

М'ЯСОКОМБІНАТОРИ

На Лубенському м'ясокомбінаті подвизався спритний м'ясокомбінатор: директор В. І. Фортунський.

Систематично він «підкормлював» районних працівників. Робив це і вроздріб — через домашніх робітниць і родичів, і гуртом — влаштовуючи пишні банкети з першого-ліпшого приводу. Декого йому вдалося навіть завербувати в «куми».

І от почалася тисяча і одна комбінація!

Комбінація № 1

Оржицька база «Заготскот» направила м'ясокомбінату 16 живих кіз вагою 417 кілограмів. Та замість кіз на м'ясокомбінат прибули лише обідрані козячі шкірки. Доки кізочки бігли 45 кілометрів від Оржиці до Лубен, вони розгубили все своє м'ясце.

— Заприбуткувати! — наказав Фортунський. Кіз-невидимок заприбуткували, а нестачу м'яса покрили за рахунок м'ясних лишків. М'ясо кіз було продане в дорозі.

Комбінація № 2

Звідки беруться лишки?

Фортунський зменшував вгодованість худоби. Він уникав контрольних забоїв. Так, у ковбасний цех, згідно документів, надходила худа корова. Фактично забивалась жирна. В ковбасному цеху виявлялась зайва ковбаса або м'ясо. Але ж за лишки б'ють! Доводилось продавати худобу, не довівши її до комбінату, приймати замість худоби одні шкіри і, таким чином, зменшувати небезпечні лишки м'яса.

Комбінуючи на вгодованості худоби, м'ясокомбінатори Фортунський, Власов і плановик Кернер забезпечували собі «вгодоване» життя!

Комбінація № 3

Експедитор відділу робітничого постачання першої дільниці станції Лубни Гліклін Н. М. допомагав Фортунському перетворювати м'ясні продукти на цукор, масло, промкрам і грошові знаки.

Комбінація № 4

У директора Пирятинського забійного пункту Циткіна якось невистачило 5 тонн м'яса. Судити? Як же можна! Друг! Є вихід. При сухому засолі м'ясо втрачає 10% ваги. М'ясокомбінатори склали «липовий» акт на суху засолку 50 тонн м'яса і списали... рівно 5 тонн! Циткіна врятовано. Всі задоволені. Всі посміхаються.

За 1946 рік втрати при засолі на м'ясокомбінаті становили понад 28 тонн м'яса. Скільки тут врятовано Циткіних — судити не нам.

Комбінація № 5

Є так зване «передзабійне утримання худоби». Фортунський тонкий психолог. Він вирішив — якщо худоба чекає забою, значить, вона переживає, хвилюється, нервує і, отже, втрачає у вазі. І за 1946 рік списав втрати у вазі під час передзабійного утримання худоби 32 тонни м'яса (близько 80 голів!).

Фортунський самовпевнений. Він вважає, що нема такого становища, з якого він не міг би викрутитись.

Комбінації № 6, 7, 8, 9 і т. д.

1 липня 1947 року у комірника Камінського виявилась нестача м'яса 3128 кг, ковбаси напівкопченої 538 кг, ліверної 410 кг.

— Нічого... Перекриємо! — вирішив Фортунський і... призначив Камінського директором Лохвицького забійного пункту. Здібний учень Фортунського швидко продав приватним особам 116 кг м'яса, спіймався, і Фортунський звільнив його... по хворобі, хоч цю хворобу можна назвати лише клептоманією.

Фортунський любить будувати. Одержав він від Укрм'ясотресту 700 кубометрів будівельних матеріалів на відбудову м'ясокомбінату. Частину матеріалу розбазарив і, щоб приховати нестачу, склав акта про повне завершення будівництва на 1 січня 1947 року. Акт, крім нього, підписали ще п'ять «підкормлених» юридичних осіб.

Зате, мимохідь, Фортунський побудував собі будиночок, сарайчик, обгородив дощаним парканом садибу на півгектара і заклав фундамент дев'ятикімнатного будинку в фруктовому саду. Теслярі і матеріал — безплатні.

Щоб задовольнити свої широкі потреби,— Фортунський відкрив цех ширвжитку. Організаційний період тягнувся з липня 1946 року по червень 1947 року. На організацію було витрачено більше 100 тисяч карбованців. Близько 70 тисяч карбованців було виплачено заробітної плати, з них 42 тисячі карбованців неіснуючим робітникам... За рік цех випустив кілька свистків, гребінців і гудзиків, а одних рогів невистачило близько тонни.

Здавалося, що фортуна вже відвернулася від Фортунського. З Києва приїхав ревізор Шкляр. Але Фортунський зумів зачарувати і ревізора. Почавши ревізію, Шкляр раптом зник разом з Фортунським. Виявляється, що вже другий місяць вони сидять у Києві, мудруючи над тим, як би списати збитки за рахунок держави і приховати зловживання. Фортунський заявляє, що його вже призначили директором ще соліднішого м'ясокомбінату.

Будемо сподіватися, що міністр м'ясної і молочної промисловості УРСР тов. Старигін припинить діяльність спритного м'ясокомбінатора Фортунського, а Міністерство державного контролю оточить його і його покровителів непослабною увагою.

П. РУБІН

ПРИНЦИПІАЛЬНИЙ ТОВАРИШ

Мал. О. Козюренка

— Сьогодні не одягай, будь ласка, нічого закордонного. На моїй лекції буде багато знайомих.

— А яка тема твоєї лекції?

— Про недостойні явища низькопоклонства перед іноземщиною.

Мал. К. Заруби

Літературна барахолка

П. ФОКУНЕНКО

„Міс Окупейшен“

(ДОРОЖНІ НОТАТКИ)

«ШЕСТИДЕСЯТИЧОТИРЬОХДОЛАРОВЕ ЗАПИТАННЯ»

Японська кінофірма «Чочіку» випустила оригінальну хроніку: «День 1941—1945 рр.» Хроніка розпочинається помпезним кадром: імператор Хірохіто — нащадок богині Аматірасу — в генеральській формі, бундючний і гордий, приймає біля імператорського палацу парад японських військ. І раптом та сама площа біля палацу і той самий імператор, але вже в цивільному пальто. Він запобігливо знімає капелюх. Від нього вже не пахне богинею Аматірасу. Контраст приголомшує. Яскравіше показати збиту пиху неможливо. Це — беззастережна капітуляція. В імператора Хірохіто восьмеро дітей. Але з восьми можливих—лише один син Акіхіто, що значить «осінній чоловік». І коли запитуєш у американців — чому вони відхилили вимогу японських демократів провести всенародний плебісцит з питання про монархію, американці знизують плечима:

— Мабуть, наші генерали врахували важке сімейне становище мікадо. Самі розумієте, як важко бути безробітним, маючи на шиї аж сім дочок.

Становище не легке, коли врахувати, що бідний імператор — найбагатша людина в Японії.

Американці пощадили бідного імператора.

— Була врахована сила стародавніх традицій, і імператорові залишено трон!— заявив американський генерал Уілоубі.

Захистивши імператора від демократів, американські генерали фактично включили себе в «асоціацію допомоги трону» — партію японських мілітаристів, що очолювала війну проти Америки. А члени колишньої «асоціації допомоги трону», закляті вороги американців, заявляють тепер, що новий порядок в Азії можливий лише під американським прапором. Яке разюче політичне сальто-мортале!

— Чи не відбувається на ділі братання американських і японських реакціонерів? — запитуємо американців.

— Це — шестидесятичотирьохдоларове запитання! — відповідають вони.

Що ж таке — шестидесятичотирьохдоларове запитання? Американські радіомовні компанії в Японії розважають японських слухачів різноманітними запитаннями. За правильні відповіді на ці запитання вони платять від 1 до 64 доларів. Шестидесятичотирьохдоларове запитання це те запитання, на яке неможливо відповісти.

Поступово до розряду «шестидесятичотирьохдоларових запитань» відносяться всі найгостріші питання японського життя: і аграрна реформа, і демілітаризація, і покарання військових злочинців.

— Про них краще змовчати,— говорять обережні американці, тому, що язик хоч і без кісток, але він може розламати свій власний череп.

АМЕРИКАНЦІ РОЗВАЖАЮТЬСЯ

— В Японії все повинно бути так, як на батьківщині,— заявляють американці.— І розважатись ми будемо в Японії так, як розважаються в Америці!

В Америці проводились конкурси на найкращу дівчину сезону. В Токіо американці теж почали проводити конкурс на королеву краси з місцевих американських ресурсів. Переможниці присвоюється звання «Міс Окупейшен».

У велетенському залі Хібія, найбільшому залі Токіо, відбувся нещодавно такий конкурс. Це видовисько нагадувало зоопарк. Спеціальне високоавторитетне жюрі, в складі дуже серйозних і солідних експертів, в присутності тисячі глядачів, зважувало, оглядало, вимірювало в усіх деталях 12 дівчат, що претендували на звання «Міс Окупейшен». Розбурхана аудиторія свистить, виє, галасує, так, як уміють свистати, вити, галасувати американці. Жюрі подiловому закінчило свою роботу.

«Міс Окупейшен» визначено. Їй вручають приз. Дівчата зникають з кону. Хвилину сцена пуста. І раптом — в залі неймовірне ревище. Через сцену галопом мчить переможниця, а за нею, в порядку завойованих місць, — останні дівчата в костюмах, за які в першій-ліпшій цивілізованій країні не лише штрафують, а й судять, як за прояв хуліганства.

Наприкінці конкурсу «Міс Окупейшен» тут же, зі сцени, веде двосторонню телефонну розмову з Америкою і сповіщає своїй мамі про завойовану перемогу.

ПОЦІЛУНОК В ДІАФРАГМУ

Вслід за військами в Японію прилетіли американські кіноділки. Потрібно було якнайшвидше опанувати новий ринок. Але тут їх чекав сюрприз. Виявилось, що японці не цілуються, а всі американські фільми, як відомо, без поцілунків не обходяться. Як бути? Після дискусії вирішили, що без поцілунків «в діафрагму» американській кінопромисловості амба. Треба навчити японських кіноактрис мистецтву поцілунку. Цей важкий обов'язок взяв на себе журналіст, кореспондент агентства Юнайтед прес Хоберехт.

Після кількох уроків, даних японським кінозіркам, Хоберехта осінила геніальна думка — створити небачений досі жанр літератури — окупаційний роман.

З казковою швидкістю він написав книгу, яку назвав «Токіо-роменс» або «Любов в Токіо». Зміст майже ідіотський. Американець приїжджає в Японію після капітуляції і починає знайомство з японками. Вони наївні, як цвіт японської сливи. Вони не вміють навіть цілуватися. І хоробрий завойовник, забувши про пістолет, починає заповнювати прогалину в японському вихованні. Американець і японка одружуються. Але їх пригнічує нерівність шлюбу. В Америці діє закон про обмеження жовтої іммiграції. Як бути? Закохана парочка вирішує жити в Японії, поки добрий президент, в подяку за слухняність японців, не скасує закон про обмеження жовтої іммiграції.

Роман був виданий велетенським тиражем. Хоберехт натрапив на золоту жилу. За чотири місяці він сфабрикував ще два романи аналогічного змісту. Мета їх — довести рядовим японцям, які милі й гуманні американці, відвернути увагу японського народу від жагучих «шестидесятичотирьохдоларових запитань».

ВИЩИЙ ЧИН

— Американець повинен вміти поєднувати корисне з приємним,— говорить наш шофер-американець Луї.— Не всякому так щастить, як тому бригадному генералові, який приймав капітуляцію японців на острові Формоза. Генерал просто розділив золотий запас острова на дві частини: меншу частину віддав державі, більшу залишив собі. Солдатові доводиться крутитися, як білці в колесі.

Ці «білки», виявляється, гризуть золоті горішки. Американські солдати торгують всякою всячиною. Здебільшого вони всkладчину створюють своєрідні акційні товариства. Шофер Луї ввійшов у компанію льотчиків, які працюють на лінії Токіо — Філіппіни. Льотчики привозять годинники й інші товари. Луї продає їх японцям за ієни. В солдатських гуртожитках ієни міняє на долари. Долари вручає льотчикам. Льотчики летять на Філіппіни і привозять нову партію товарів. Дійсно, як білка в колесі! Луї хвалився, що за кожний рейс він заробляє дві тисячі доларів. Луї хоче зібрати суму, за яку можна було б придбати гараж в Америці і після того демобілізуватись з армії.

В американській армії демобілізація проводиться за очками. За участь в бою нараховують п'ять очок. Місяць служби в окупаційних військах — три очка. Якщо солдат набрав сто очок — його демобілізують. В Луї всього тридцять очок, але він впевнений, що йому вдасться демобілізуватись.

— Так у вас же 30 очок!?

— А що ж ви гадаєте, що парні, які віддають демобілізацією, не мріють купити собі на батьківщині гараж? — байдуже відповідає Луї.— Долар — чином вище, ніж верховний головнокомандуючий

АТОМОМАНІЯ

Американці всіляко роздувають атомні жахи, а японці, які випробували на собі цю зброю, ставляться до неї з дивовижним спокоєм. Виявляється, що всі, кому під час бомбардування пощастило накритись простирадлом, плащем чи ковдрою, залишились неушкоджені.

— Якщо б американці застосували атомну бомбу навіть на початку війни,— говорять солідні японські генерали.— адмірал Ямомото однаково взяв би Сінгапур. Долю війни вирішив виступ Радянського Союзу.

Американці дні і ночі навчають свої війська протиатомній обороні. Основні її принципи: розбігатися і накриватись плащами. Видно, не такий страшний атом, як його малюють.

СВИНОПАСИ

Військові злочинці № 1 сидять на лаві підсудних. Військові злочинці № 2 і № 3 сидять на парламентських кріслах. Не номеровані злочинці сховались у тінь.

Колишній прем'єр-міністр Іонаї — повний адмірал, трикратний міністр морського флоту—тепер на Хоккайдо очолює свинарську ферму, де, крім нього, працює ще шість контрадміралів. Цей штаб свиновійськово-морського флоту в першу-ліпшу хвилину готовий взятись за менш хрюкаючу справу.

Військові аеродроми розорані. На них зеленіє бадилля миролюбної картоплі. Але розорали аеродроми спеціальні компанії городників, укомплектовані з кадрових офіцерів японської армії. Більшість з них не скинула навіть військової форми. По першому сигналу ці городи знову можуть перетворитись на бойові аеродроми, а городники — на військових льотчиків. Разом з насінням картоплі на цих городах посіяно насіння майбутньої війни.

Хатаяма був найреакційнішим міністром освіти. Він написав книгу «Обличчя землі», в якій оспівав Гітлера. Після капітуляції організував ліберальну партію.

Хатаяму вичистили. В глухій провінції пише він зараз книгу на тему: «Я не я, і кобила не моя», намагаючись обілити себе. Ліберальну партію очолив Іосіда. Але, коли постало питання про об'єднання ліберальної і прогресивної партій, Іосіда помчав на консультацію до Хатаяма. Після консультації він зробив так, як порадив Хатаяма.

Японська поговірка говорить: «Крізь вушко голки можна побачити небо». Так чому ж крізь більш потужні оптичні і політичні прилади американці не можуть розгледіти японських городників і свинопасів? Для декого—це «шестидесятичотирьохдоларове запитання». Але всі тверезі люди неозброєним оком бачать, як відбувається змова японських і американських реакціонерів, як американська «Міс Окупейшен» братається з японським самураєм.

— Чи не допоможе вам розібратися в цьому питанні такий факт,— сказав нам один прогресивний американський журналіст.— В кабінеті генерала Макартура, на окремому столику, лежить велика калитка з тютюном і кільканадцять добре обкурених трубок. Але вам не вдасться в цій великій колекції знайти найнеобхіднішої трубки — трубки миру!

ЩЕ РАЗ ДО ПИТАННЯ ПРО ВИСУВАННЯ МОЛОДИХ...

Мал. Бе-Ша

Пушкін. — Ужель та самая Татьяна...

РАДІОПРИГОДА

На одній квартирі в Сумах контролер виявив незареєстрований радіоприймач і запропонував зареєструвати його.

— Ось що,— перебила контролера хазяйка (хазяїна дома не було),— це квартира міського прокурора Захарченка і ніяких реєстрацій тут бути не може.

— Навпаки,— відповів контролер,—саме тут і може бути реєстрація. Прокурор—страж закону, а закон вимагає...

Хазяйка (вона ж дружина т. Захарченка) не стала слухати, що там вимагає закон. Вона викликала телефоном чоловіка й передала трубку контролерові. Той, по наївності, нагадав міському прокуророві, що, згідно радянських законів і постанов (від 29 вересня № 1593 та від 14 березня 1945 року № 481), радіоприймачі підлягають обов'язковій реєстрації.

— Ніяких законів я не знаю і ваших постанов не читав!..— загримів у трубці прокурорський голос.— Забирайтеся геть з моєї квартири, поки я не викликав міліції...

Контролер відступив на вихідні позиції, не зареєструвавши радіоприймача.

Цікаво, яку промову виголосить міський прокурор т. Захарченко, коли виступатиме на суді у справі гр. Захарченка — злісного порушника радянських законів.

Від села до села...

Анастасія Іванівна Лукашевич (завідуюча Мало-Висківським райздороввідділом, Кіровоградської області) зайшла вранці до свого кабінету і, як завжди, стала міркувати: кого б їй сьогодні і куди... перекинути.

— Ага! Єсть!

І з'явився наказ: «Фельдшера Г. В. Кашул перекинути в розпорядження Плетено-Ташлицької лікарні».

Вирушила тов. Кашул на нове місце, зайшла в свій новий медичний кабінет.

Того ж дня зайшла у свій кабінет і Анастасія Іванівна. Знову вона замислилася: кого б і куди сьогодні перекинути?

І з'явився другий наказ: «Тов. Кашул перекинути в медпункт Плетено-Ташлицької МТС».

Перекинулась тов. Кашул в МТС. Влаштувалась.

Та хіба може Анастасія Іванівна керувати, щоб нікого і нікуди не перекидати?

Але кого?

— Кашул!

Вона, мовляв, ще не засиділася на одному місці.

І з'явився наказ третій: «Фельдшера Кашул Ганну Вакулівну перекинути з МТС назад в розпорядження Плетено-Ташлицької лікарні».

Через кілька днів Анастасія Іванівна дзвонить до Ганни Вакулівни і питає:

— Ви вже розпакували чемодани?

— А що?

— Вирішила перекинути вас назад в МТС...

...Чотири місяці перекидає вже Анастасія Іванівна Ганну Вакулівну. Чотири місяці ходить тов. Кашул від села до села...

Закінчиться це, мабуть, тим, що фельдшерка не витерпить і сама уже перекинеться в облздороввідділ із скаргою, а облздороввідділ розгнівається і перекине Анастасію Іванівну з одного стільця на інший, трохи нижчий.

На ловця і звір біжить

Начальник Попельнянського райвідділу МВД т. Кузьмін завзятий мисливець. Полювання, як пишуть художники слова,— його стихія.

Але однією стихією качки чи зайця не вб'єш. До стихії необхідна ще й рушниця. А рушниці в Кузьміна не було. Де ж дістати рушницю? Кинувся Кузьмін в один кінець — не клює. Кинувся до гром. Ерліхмана — клюнуло. Не дарма ж говорять, що на ловця і звір біжить.

— Слухай, Ерліхман,— каже Кузьмін,— в тебе, я чув, є добра рушниця.

— Є,— каже Ерліхман.

— Так ти продай її мені,— каже Кузьмін.

— Не хочу,— каже Ерліхман.

— То позич,— каже Кузьмін,— через два дні поверну...

Позичив Ерліхман рушницю. Пройшло два дні... Десять днів... Місяць... Два місяці... Пішов третій. Пішов Ерліхман до Кузьміна.

— Як там моя рушниця? — питає Ерліхман.

— Чудесна, першокласна рушниця! — відповідає Кузьмін.

— Так віддайте,— каже Ерліхман,— ви ж на два дні позичали.

— Не віддам,— каже Кузьмін.— По-перше, я вже до неї звик, по-друге, ти не маєш права тримати мисливську рушницю, по-третє, не надокучай мені, бо ще в холодну посаджу.

Кажуть, що коли завзятий попельнянський мисливець іде на полювання, то старається не потрапляти на очі власникові рушниці. Почне, дивись, знову надокучати, доводити своє право, вимагати.

Правильно робить! Для чого псувати настрій і собі, й Ерліхману. Але ми порадили б Кузьміну уникати зустрічі ще з однією людиною — з начальником управління МВД по Житомирській області. Слово честі, зустріч з ним нічого доброго Кузьміну не віщує.

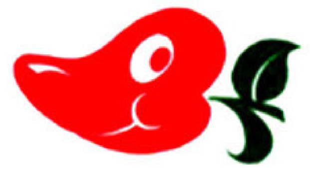
ПОСТОРОНКИ З ЯВОРА

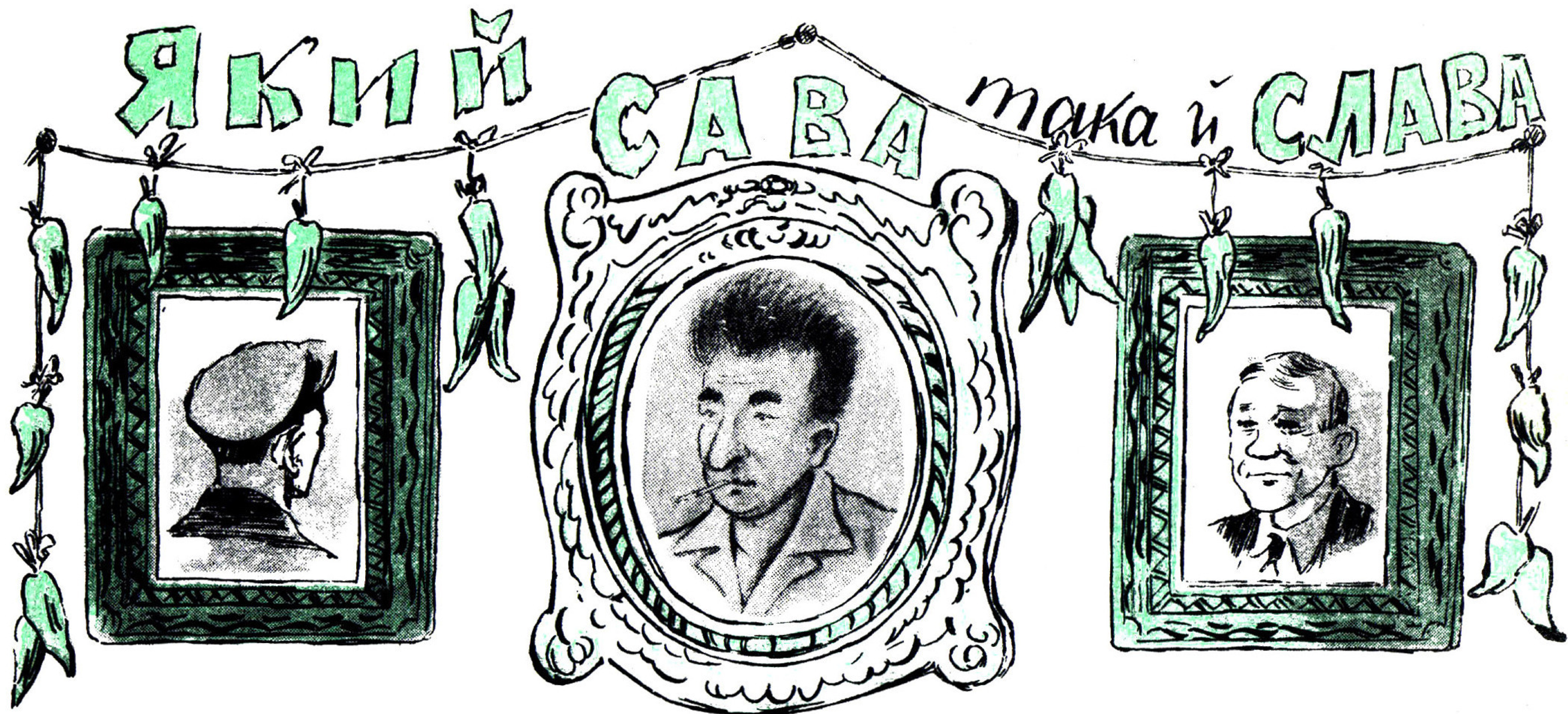
Поетеса Валентина Ткаченко та відповідальний редактор журналу «Барвінок» тов. О. Іваненко, мабуть, вирішили познайомити нашу дітвору — з чого виготовляються посторонки. В журналі «Барвінок» № 8 за 1947 рік на сьомій сторінці читаємо:

«У дворі колгоспу шум і гук
Молотків залізних перестук,
Клеплють для коліс дзвенючі шини,
Посторонки стружуть з яворини».

Отож, як бачите, крім голобель, можна ще з явора—дерева—натесать і мотузків на посторонки.

Чудовий винахід!..

Хто ж вони такі? Чим прославились? Хто, наприклад, отой в картузі, що так соромливо відвернувся від глядача і читача?

Людина в картузі — зоотехнік села Крупичполе, Ічнянського району, Чернігівської області, Григорій Якимович Козоріз. Прославився гарячим піклуванням про племінних колгоспних телят. Нещодавно на город зоотехніка заскочила племінна теличка. Треба відучити дурну худобину від поганої звички. Схопив Козоріз сокиру й відрубав теляті ногу. Більше не толочитиме чужих городів! — сказав Козоріз, і не помилився — теля довелось дорізати. Незабаром на город Козоріза заскочила друга племінна теличка. Схопив він сокиру й відрубав їй хвоста. Доля телички ще не вирішена. Колгоспники чекають авторитетного діагнозу Козоріза — виживе вона, чи доведеться і її дорізувати.

В овальній рамці — Григорій Наумович Ройтберг — голова Київської артілі «Металоширвжитку». Його портрет Перець публікує по просьбі викладачів і слухачів Цюрупинського технікуму садівництва, а також багатьох садівників-одинаків республіки. Вони дуже близько познайомились з продукцією артілі. Цюрупинський технікум, скажімо, придбав 100 окуліровочних ножів виробництва цієї артілі і в той же день здав їх «Утильсировині», як брухт. Дуже гарячі відгуки про ці ножі надійшли від багатьох інших садівників республіки. Цілком природно, що після цього їм захотілося познайомитись і з головою артілі. Ну, що ж, знайомтесь. От вам Ройтберг. Симпатичний товариш, чого не скажеш про його товар.

Крайній справа — директор Старобільської МТС т. Рожков. Прославився: по-перше, тим, що припинив будівництво станції і розпочав будівництво власного котеджа (за рахунок держави й з державних будматеріалів); по-друге, що споживає самотужки всі продукти, виділені для постачання цілого колективу працівників МТС; по-третє, що не терпить критики й виганяє з роботи всіх тих, хто де-небудь, коли-небудь посмів заїкнутись про неблаговидні вчинки Рожкова.

Київ Перцю

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Вибач, що пишу від руки. Хотів надрукувати листа на машинці, але не можу. У придбаній нами новій друкарській машинці «Київ» після першої ж години роботи полопалися пружини. Всі майстерні відмовляються лагодити її й радять нам краще купити нову. Купити, звичайно, можна, але де ж гарантія, що і в новій машинці не полопаються пружини? Про це ми хотіли спитати у дирекції Київського заводу друкарських машинок, та, на жаль, не знаємо адреси.

М. МОРОЗ
Зав. Кіровоградського райвідділу сільського господарства.

Від ПЕРЦЯ. Адреса заводу: Київ, Ділова, 3/5. Надішліть туди не листа, а нову машинку з полопаними пружинами. Вона потрібна дирекції для поповнення вітрини браку.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Раніш я думав, що районна дитяча бібліотека повинна обслуговувати піонерів та школярів району. Але, коли я прийшов з Веприка до Гадяча, щоб записатись у дитячу бібліотеку, мені там відповіли:

— Е, детка, сільських ми не записуємо.

Тепер я бачу, що помилявся. А все через те, що я «детка», що мені 14 років, що я повірив у назву бібліотеки (районна ж!), а не зрозумів, що назва та тільки для вивіски.

Віктор ЛОЄВСЬКИЙ
учень VII класу.

Веприк,
Гадяцького району,
Полтавської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

На першому етапі будівництва тракторної будки для трактористів нашої бригади намітився корінний злам. Після трьохрічних зусиль, заходами правління колгоспу ім. Будьонного, закінчено спорудження каркасу будки.

Тепер каркас залишається обшалювати, утеплити, поставити на колеса й вивезти на поле. Скільки років творчих зусиль забере у правління другий етап будівництва тракторної будки — невідомо. Зате всім відомо, як «приємно» холодними осінніми ночами відпочивати просто неба на землі, відчуваючи тепле ставлення правління колгоспу ім. Будьонного до трактористів.

С. КОРЖ
Бригадир тракторної бригади № 3.

Тростянецький район,
Вінницької області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Від імені робітників та службовців зернорадгоспу «Степовий» виношу подяку Горностаївському районному відділу кінофікації за недавно влаштований кіносеанс. Особливо подобалася нам ота частина фільму, де самого фільму не видно, а чути лише звук. Веселе враження справили на нас також оті сірі плями, що застрибали на екрані, коли зник звук. Хоч ми й не розібрали—чи то були воли, чи коні, але, судячи з ревища, яке під кінець почулося з екрану, то напевне були воли.

Але найбільше враження справив на нас той момент, коли кіномеханік порадив нам розійтись по домах, бо в нього перегоріла лампа. Це був такий сильний момент, що, навіть при перегорілій лампі, ми всі ясно побачили, як чудово працює Горностаївський районний відділ кінофікації.

Т. ПЕРЕЯСЛОВА

Херсонська область.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Група молодих робітників поскаржилася Перцю на керівників Мелітопольського заводу ім. Воровського, які не створюють нормальних умов для заводської школи робітничої молоді.

Секретар партійного бюро заводу т. Коломенцев повідомив редакцію, що з приводу цієї скарги було скликано заводські партзбори, які обговорили питання про підготовку школи до навчання.

Школі надано спеціальне приміщення з 4 кімнат. Слухачів забезпечено учбовим приладдям.

☆ ☆ ☆

Читач тов. М. Федорович сповістив редакції про зловживання керівника артілі «Червоний булочник» (м. Котовськ, Одеської області).

У зв'язку з цим, президія Одеської облхарчпромспілки провела документальну ревізію справ артілі.

Факти, наведені в листі, підтвердилися. Крім того, додатково виявлено ряд неподобств. Голову правління артілі Зіцера знято з роботи. Матеріали про привласнення ним кооперативного майна передано слідчим органам.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 19 (126) (на укр. языке). Підписано до друку 4/X — 1947 р. Стат формат 72×105 см. 1 друк. арк.

БФ 02733. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2895. Тираж 50.000 прим.

ДВА ГОЛОСИ

Мал. В. Гливенка

«Голос США» та голос США.